

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ז - חלק כ"ב

קונטרס 802

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

42. מעשים טובים זה רק הזוהר

👉 בגימטריא (1062) כמנין 👈

אוהב שלום ורודף שלום

[להרבות זכויות ולהרבות שלום, למד זוהר!!!].

43. מפעל הזוהר העולמי

👉 בגימטריא (604) כמנין 👈

ישראל סבא

[לך בדרך ישראל סבא, ולמד זוהר, וזכה לאחרים שילמדו].

אור וישועה

[כל השותפים ב"מפעל הזוהר העולמי" מביאים לעולם אור וישועה].

אות ס'

44. סיום האידרות

👉 בגימטריא (742) כמנין 👈

קץ כל בשר

[למד וסיים האידרות ובכך תינצל מ"קץ כל בשר", ועוד שעל ידי כן תזכה לתיקון השלם].

אדום ישמעאל עמלק

[מגן מאדום ישמעאל וקליפת עמלק, כמו שכתוב שבסוף הגלות יתחברו אדום וישמעאל ועל ידי לימוד האידרות נינצל]

השפעה האירני

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

[מבטל כל השפעת האירונים שיתבטלו כעפרא דארעא].

45. סיום ספר הזוהר

👉 בגימטריא (679) כמנין 👈

יחי עם ישראל

[מזל ישראל יעלה מעלה מעלה בזכות סיומי ספר הזוהר הקדוש].

46. ספר אדרא רבא וזוטא קדישא

👉 בגימטריא (1193) כמנין 👈

מקרבת את הגאולה

[למד האדרות הקדושות ותקרב את הגאולה].

גוג ומגוג ומשיח צמח בן דויד המלך ומקדש

[בלימוד האדרות הקדושות נזכה להיצל ממלחת גוג ומגוג, ולהתגלות ולניצחון המשיח ובנין בית המקדש בב"א].

47. ספר זוהר אדרא רבא וזוטא

קדישא

👉 בגימטריא (1411) כמנין 👈

ואתם תחרישון

[התורה אומרת "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון", "תחרישון" מלשון רחושי מרחשי שפתותינו, שכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש והאדרות, ובזכות זה "ה' ילחם לכם"].

שהוא מקום חשוף, שָׁאִין שֶׁם אור כלום, ולא משמש כלום. כִּינן שְׁאָדָם נִכְנָס לְשָׁם, פָּחַד פָּחַד גָּדוֹל, וְלֹהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, הִנֵּה לֹהֵט בְּתוֹךְ הַצְּדָדִים, בְּתוֹךְ אֹתָהּ אֶרֶץ.

כִּינן שְׁיִצְאָה שְׁבַת וְהִרְהַר בְּתִשְׁבֻּבָה, הַרִים אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִעֲלָה אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא אֲדָמָה, שְׁבַתוֹב (בראשית ג, כג) וַיִּשְׁלַחֵהוּ ה' אֱלֹהִים מִגֵּן עֵדֶן לְעֵבֶר אֶת הָאֲדָמָה. כִּזוּ יֵשׁ אוֹר שְׁמַאִיר, וְדַמְיוֹת שֶׁל כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת.

וְשֶׁם צִיּוּרִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם עֵלְיוֹנִים, גְּבָרִים שְׁיִצְאוּ מֵאֲדָם הַרְאִשׁוֹן, בְּמֵאָה וּשְׁלֹשִׁים הַשָּׁנִים שֶׁהָיָה מְשֻׁמֵּשׁ עִם רִחוּת נִקְבוֹת, וְהֵם תְּמִיד עֲצוּבִים וְאִין בְּהֵם שְׂמִחָה, וְאֵלוּ יוֹצְאִים וּמְשׁוֹטְטִים לְעוֹלָם הַזֶּה וּמִתְהַפְּכִים לְצַד רַע וְחוֹזְרִים שָׁם, וּמִתְפַּלְלִים תְּפִלָּה, וּמִתְיָשָׁבִים בְּמִקְוָמָם שֶׁם, וְזוֹרְעִים זְרָעִים וְדוֹרְכִים וְאוֹכְלִים, וְאִין שֶׁם חֲטִים וְלֹא אַחַת מִשְׁבָּעָה מֵינִים שֶׁל הַתְּבוּאָה. בְּמִקְוֵם הַזֶּה נִוְלָדוּ קִנֵּן וְהֶבֶל.

כִּינן שְׁחָטָא קִנֵּן, הוֹרִיד אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא אֶרֶץ, שְׁבַתוֹב (שם ה, ט) הֵן גְּרֻשָׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא אֲדָמָה, וְהִיִּיתִי נֶעַ וְנָד בְּאֶרֶץ, מִשׁוּם שֶׁשָּׂם נִדְחָה וְגִרָשׁ. וְהִנֵּה כָּל מִצְרַי יִהְרָגֵנִי, הִלֵּהט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת הַהִיא.

וְהִנֵּה פוֹחַד וְהִרְהַר בְּתִשְׁבֻּבָה, וְהִעֲלָה אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאֶרְקָא, וְהִנֵּה שֶׁם, וְהוֹלִיד בְּנִים. וּבְאֶרְקָא יֵשׁ אוֹר שְׁמַאִיר מִתוֹךְ הַשֶּׁמֶשׁ, וְזוֹרְעִים זְרָעִים וְנוֹטְעִים אֵילָנוֹת, וְאִין שֶׁם חֲטִים וְלֹא מֵאוֹתָם שְׁבָעָה מֵינֵי תְּבוּאָה.

כִּל אוֹתָם שֶׁשָּׂם הֵם מִתּוֹלְדוֹת קִנֵּן, וְהֵם עִם שְׁנֵי רְאִשִׁים, מֵהֵם גְּבָרִים עֵלְיוֹנִים וּמֵהֵם קִטְנִים. אִין

אֶתֶר חֲשִׁיד, דְּלִית תְּמָן נְהִירוֹ כְּלוּם, וְלֹא מְשֻׁמֵּשׁ כְּלוּם, כִּינן דְּאָדָם עָאל תְּמָן, דְּחִיל דְּחִילוֹ סָגִי, וְלֹהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, הִנֵּה מְלַחֵטָא גּוֹ סְטָרִין, גּוֹ הוּא אֶרֶץ.

כִּינן דְּנִפְק שְׁבַת, וְהִרְהַר בְּתִשְׁבֻּבָה, אָרִים לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְסָלִיק לִיה לְהוּא אֶתֶר דְּאֶקְרִי אֲדָמָה, דְּכַתִּיב וַיִּשְׁלַחֵהוּ יי אֱלֹהִים מִגֵּן עֵדֶן לְעֵבֶר אֶת הָאֲדָמָה. בְּהִיא אִית נְהִירוֹ דְּנְהִיר, וְדִיוֹקְנִין דְּכוֹכְבָא וּמְזֻלֵי.

וְתִמָּן צִיּוּרִין דְּבִגֵי נִשְׂא עֵילְאִין, גּוֹבְרִין דְּנִפְקוּ מֵאֲדָם קְדַמְאָה, בְּמֵאָה וּתְלָתִין שָׁנִין, דְּקָא הוּא מְשֻׁמֵּשׁ בְּרוּחֵי נּוֹקְבֵי. וְאִינוּן עֲצִיבִין תְּדִיר, וְלִית בְּהוּ חֲדוּה, וְאֵלִין מְשֻׁטְטֵי וְנִפְקֵי לְעֵלְמָא דָּא, וּמִתְהַפְּכִין לְסְטָרָא בִישָׂא, וּמִזְהַרְדֵּן תְּמָן, וְצֵלָאן צֵלוֹתָא, וּמִתְיָשָׁבִין בְּדוֹכְפִיָּהוּ תְּמָן. וְזָרְעִין זְרָעִין וְדוֹרְכִין וְאוֹכְלִין. וְחֲטִין לִית תְּמָן, וְלֹא חַד מִשְׁבָּע זִינֵי תְּבוּאָה. בְּהִיא אֶתֶר, אֲתִילְדוּ קִנֵּן וְהֶבֶל.

כִּינן דְּחָטָא קִנֵּן, אַחִית לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְהוּא אֶתֶר דְּאֶקְרִי אֶרֶץ, דְּכַתִּיב הֵן גְּרֻשָׁת אוֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, מֵהוּא אֶתֶר דְּאֶקְרִי אֲדָמָה. וְהִיִּיתִי נֶעַ וְנָד בְּאֶרֶץ, בְּגִין דְּתִמָּן אֲתִידְחִיָּיא וְאֲתִתְרַף, וְהִנֵּה כָּל מוֹצְאֵי יִהְרָגֵנִי, הוּא לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת.

וְהוּא דְּחִיל וְהִרְהַר בְּתִשְׁבֻּבָה, וְסָלִיק לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֶרְקָא, וְהוּא תְּמָן, וְאוֹלִיד בְּנִין. וּבְאֶרְקָא אִית נְהִירוֹ דְּנְהִיר מִגּוֹ שְׁמֵשָׁא. וְזָרְעִין זְרָעִין, וְנִטְעִין אֵילָנִין, וְלִית תְּמָן חֲטִין, וְלֹא מֵאִינוּן שְׁבָע זִינֵי תְּבוּאָה.

כִּל אִינוּן דְּתְּמָן, אִינוּן מִתּוֹלְדוֹת קִנֵּן, וְאִינוּן בְּתִרִין רִישִׁין, מִנְהוּן גְּבָרִין עֵילְאִין, וּמִנְהוּן

כִּל אוֹתָם שֶׁשָּׂם הֵם מִתּוֹלְדוֹת קִנֵּן, וְהֵם עִם שְׁנֵי רְאִשִׁים, מֵהֵם גְּבָרִים עֵלְיוֹנִים וּמֵהֵם קִטְנִים. אִין

זְעִירִין. לִית לְהוּ דְעֵתָא שְׁלִים כְּשָׂאָר בְּנֵי נֶשָׂא דְהֵבָא. זְפָאִין אִינוּן לְזַמְנִין. וְלְזַמְנִין אֶהְדְּרִין לְסִטְרָא בִישָׂא, וּמוֹלִידִין וּמִיתִין כְּשָׂאָר בְּנֵי נֶשָׂא.

לְהֵם דְּעֵת שְׁלֵמָה כְּמוֹ שְׂאָר בְּנֵי אָדָם שֶׁל כָּאֵן. צְדִיקִים הֵם לְפַעְמִים, וְלְפַעְמִים חוֹזְרִים לְצַד הָרַע, וּמוֹלִידִים וּמִיתִים כְּמוֹ שְׂאָר בְּנֵי אָדָם.

אָדָם הוּוּ בְּאֲדָמָה, עַד דְּאוֹלִיד שְׁת, וּמִתְמָן סְלִיק לְעֵילָא, (ארכע) דְּרַגִּין אַקִּיף. וְסְלִיק לְהֵאִי אַתְר דְּאַקְרִי תְּבַל, וְתַבַּל דָּא עֵילָאָה עַל כְּלָהוּ דְּרַגִּין, כִּיּוֹן דְּסְלִיק סְלִיק לְאַתְר כִּי מְקַדְּשָׁא. דְּאַקְרִי בְּאִינוּן שְׁמָהֵן דְּהוּוּ דִּינִרְיָה כֶּהוּ. אַרְץ אֲדָמָה הֵכִי אַקְרִי.

אָדָם הִיָּה בְּאֲדָמָה עַד שֶׁהוֹלִיד אֶת שְׁת, וּמִשָּׁם עָלָה לְמַעְלָה, (ארכע) דְּרַגּוֹת הַקִּיף. וְעָלָה לְמַקּוֹם הַזֶּה שְׁנִקְרָא תְּבַל. וְהַתְּבַל הוּוּ עֵלְיוֹנָה עַל כָּל הַדְּרַגּוֹת. כִּיּוֹן שֶׁעָלָה, עָלָה לְמַקּוֹם בֵּית הַמְּקַדָּשׁ. שְׁנִקְרָא בְּאוֹתָם הַשְּׁמוֹת שֶׁהִיָּה דִּינִרְיָה כֶּהֵם. אַרְץ אֲדָמָה - כִּף נִקְרָאת.

דְּרִיג אָדָם תְּלַת דְּוִכְתִּי, גִּי"א נִשְׁי"ה צִי"ה. גִּיָּא אִיהוּ אַתְר, בְּדוּכְתָא סְגִי כֶּהֵאִי פּוֹתָא וְאוֹרְכָא דְּגִיָּהֲנָם. בְּגִי"א וּנִשְׁי"ה וְצִי"ה, אַתְּבַדְּרוּ אִינוּן דְּכַנּוּ מְגַדְּלָא, וְאוֹלִידוּ תַמְן. עַל דְּאַרְגִּיזוּ לְמַלְכָּא עֵילָאָה קְדִישָׂא, בְּגִין דָּא קָרִיב לְנוֹרָא דְּדִלִיק. אִית בְּנֵי נֶשָׂא בְּכָל יְקִירוּ, בְּעוֹתָרָא וְעַפְרוֹת זְהָב, וְאַבְנִין יְקִירִין, מָאֵן דְּעָאֵל תַּמְן וְהוּוּ מְהֵכָא מִתְּבַל, בְּחֻמִּידוּ דְּהוּוּ עוֹתָרָא יְהִיבִין לֵיה, וְסְלִיק לְזַמְנִין לְדוּכְתָא דְּאַקְרִי נִשְׁיָה, בְּגִין דִּיתְנַשִּׁי מִתַּמְן, וּנְחִית לְהֵאִי גִיָּא, דְּלָא יַדַּע אַתְר דְּהוּוּ מִתַּמְן. גִּי"א, דָּא הוּוּ בְּאַמְצָעוֹתָא דְּעֵילָא וְתַתָּא, דָּא אַקְרִי גִי בֶן הַנֶּסֶם, וְרַצוּעָה חָדָא נִפְקָא מִתַּמְן לְעֵילָא לְהֵאִי תְּבַל, וְאַקְרִי אוּף הֵכִי גִי בֶן הַנֶּסֶם. וְתַמְן פִּתְחָא דְּגִיָּהֲנָם. וְאִינוּן בְּנֵי אֲנֶשָׂא דְּתַמְן, בְּגִין דָּא כְּלָהוּ יַדַּעִי בְּחַרְשִׁין וְחֻכְמָאֵן. וְתַמְן זְרַעִי וְנִטְעִי אֵילָנִין. וְלִית תַּמְן חֻטִּין, וְלָא חַד מְשַׁבְּעָה מִיַּנִּין.

דְּרִיג אָדָם שְׁלֵשָׁה מְקוּמוֹת, גִּי"א נִשְׁי"ה צִי"ה. גִּיָּא הוּוּ מַקּוֹם בְּמַקּוֹם גְּדוֹל כְּמוֹ רַחֵב וְאַרְךָ הַגִּיָּהֲנָם. בְּגִי"א וּנִשְׁי"ה וְצִי"ה הַתְּפִזְרוּ אוֹתָם שְׂכַנּוּ אֶת הַמְּגַדְּל, וְהוֹלִידוּ שָׁם. עַל שֶׁהַרְגִּיזוּ אֶת הַמְּלַךְ הַעֲלִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ, מִשּׁוּם זֶה קָרִיב לְאֵשׁ שְׁדוּלְקָת. יֵשׁ בְּנֵי אָדָם בְּכָל הַכְּבוֹד, בְּעֶשֶׂר וְעַפְרוֹת זְהָב וְאַבְנִים יְקִירוֹת, מִי שְׂנַכְנֵס לְשֵׁם וְהוּוּ מְכָאֵן מִתְּבַל, בְּחֻמִּידָת אוֹתוֹ הַעֶשֶׂר נוֹתֵנִים לוֹ, וְיוֹרֵד לְפַעְמִים לְמַקּוֹם שְׁנִקְרָא נִשְׁיָה, כְּדִי שִׁישְׁכַח מִשָּׁם, וְיוֹרֵד לְגִיָּא הַזֶּה שְׁלָא יוֹדַע הַמַּקּוֹם שֶׁהוּוּ מִשָּׁם. גִּי"א זְהוּ בְּאַמְצָע שְׁלֵמַעְלָה וּמִטָּה, זֶה נִקְרָא גִי בֶן הַנֶּסֶם, וְרַצוּעָה אַחַת יוֹצֵאת מִשָּׁם לְמַעְלָה לְתַבַּל הַזֶּה, וְנִקְרָא אַף כִּף גִי בֶן הַנֶּסֶם, וְשָׁם פִּתְחַת הַגִּיָּהֲנָם. וְאוֹתָם בְּנֵי אָדָם שְׁשָׁם, מִשּׁוּם זֶה כָּלֵם יוֹדַעִים בְּכַשְׁפִּים וְחֻכְמוֹת, וְשָׁם זוֹרַעִים וְנוֹטְעִים אֵילָנוֹת, וְאִין שָׁם חֻטִּים וְלָא אַחַד מְשַׁבְּעָה מִיַּנִּים.

בְּנִשְׁיָה אִית בְּנֵי נֶשָׂא קְטוּעִין זְעִירִין, וְלִית לְהוֹן חוֹטְמִין, בַּר תְּרִין נוֹקְבִין, דְּנִפְקָא כֶּהוּ רוּחָא. וְכָל מַה דְּעַבְדִּי, מִיַּד מִשְׁתַּכְּחִי. וְעַל דָּא אִיקְרִי נִשְׁיָה. וְזְרַעִי וְנִטְעִי

בְּנִשְׁיָה יֵשׁ בְּנֵי אָדָם קְטוּעִים קְטַנִּים, וְאִין לְהֵם חֻטִּים, רַק שְׁנֵי נִקְבִים שְׁיוֹצֵאת כֶּהֵם רוּחַ, וְכָל מַה שְׁעוֹשִׂים - מִיַּד מִשְׁתַּכְּחִים,

ועל פן נקראת נְשִׂיָה, וזורעים ונוטעים אילנות, ואין שם חטים ולא משבעת המינים.

צ"ח הוא מקום כשמו, בלבש של הכל. שם בני אדם יפים למראה, ומתוך אותה ציה, כשזורעים מקום של מקור מים נובעים, נכנסים לשם, ולפצעים שעולים מתוך המים לתבל הזו. והם בני אמונה יותר מבני אדם אחרים, וביניהם דיירים טובים ועשר רב, וזורעים מעט מתוך היבש ששם, ונוטעים אילנות ולא מצליחים, ונתשוקתם לבני אדם של פאן.

ומבדקם אין שאוכלים לחם, פרט לאלו שכאן בתבל, שהרי למעלה מכל אלו תבל, שכתוב והוא ישפט תבל בצדק. כמו שכל אלו הארצות, יש בתבל הזו. וכל אלו השמות יש בהם אף כף, משום שהיא שביעית. יש פאן אף כף כמו שאותו מקום שלמטה, וכל אלו בדיירים של בני אדם, משנים אלו מאלו, שכתוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה'. עד פאן.

מדרש הנעלם

שנינו, בעשרה מאמרות נברא העולם. רבי חייא ורבי נתן אומרים, במאמר אחד נברא, ואיזהו? שכתוב (תהלים לב) בדבר ה' שמים נעשו. ורבי אבא אמר, שכתוב (שם) כי הוא אמר ויהי הוא ציה ויעמד. אמירה אחת בלבד. רבי אלעזר אמר, לא זה ולא זה, אלא באות אחת נברא העולם, בלא אמירה. שלמדנו, רבי אלעזר אמר, אות אחת נטל הקדוש ברוך הוא משמו, ובאותה האות נברא, והינו שאמר רבי אלעזר, מהו שכתוב (שמות טו) מי כמכה באלם ה', שיוכל לברא את העולם? אלא משמע בה"א נברא העולם,

אילנין, ולית תמן חטים, ולא משבע זיני תבואה.

ציה, הוא אתר פשמייה, ביבשותא בכלא. תמן בני נשא שפירן בחיזו. ומגו דההוא ציה, פד ידעי אתר דמקורא דמיין נבעין, עאלין תמן. ולזמנין דסלקין מגו מיין, להאי תבל. ואינון בני מהימנותא יתיר מבני נשא אחרנין, וביניהו דדורין טבן, ועותרא סגין. וזרע זעיר, מגו יבשותא דהתם, ונטעי אילנין ולא מצליחין. ותיאובתא דלהון לבני נשא דהכא. ומבדהו לית דאכלי נהמא, בר אלין דהכא בתבל. דהא לעילא מכל אלין תבל, דכתיב (תהלים צ"ט) והוא ישפט תבל בצדק. כגוונא דכל אלין ארעאן, אית בהאי תבל. וכל אלין שמהן דאית בהון אוף הכי, בגין דאיהו שביעאה. אית הכא אוף הכי כגוונא דההוא דוכתא דלתתא, וכל אלין בדיורין דבני נשא, משניין אלין מאלין, דכתיב (תהלים קד כד) מה רבו מעשיך ה'. עד פאן.

מדרש הנעלם

נתן, בעשרה מאמרות נברא העולם. רבי חייא ורבי נתן אומרים, במאמר אחד נברא, ואיזהו. דכתיב (תהלים לג 1) בדבר ה' שמים נעשו. ורבי אבא אמר, דכתיב (שם לג ט) כי הוא אמר ויהי הוא ציה ויעמוד, אמירה אחת בלבד. ר' אלעזר אמר, לא זה ולא זה, אלא באות אחת נברא העולם, בלא אמירה. דתניא, רבי אלעזר אמר, אות אחת נטל הקדוש ברוך הוא (דף ט ע"א) משמו, ובאותו האות נברא. והינו דאמר רבי אלעזר, מאי דכתיב, מי כמכה באלים ה', שיוכל לברא את העולם. אלא משמע בה"א נברא העולם, באות אחת

ממש, ובמאי נוקים (תהלים לג ט) כי הוא אמר ויהי וגו'. (שם לג ו) בדבר ה' שמים נעשו. אלא אמר רבי אלעזר, לאחזאה לעלמא דהא אתברי הוה, ולא הוה מתגליא, ואצטריך כל חד וחד לאתגלאה, לאפקא כל חד וחד עובדוי וחילו דאיתחזי ליה.

באות אחת ממש, ובמה נבאר (תהלים לג) כי הוא אמר ויהי וגו', (שם) בדבר ה' שמים נעשו? אלא אמר רבי אלעזר, להראות לעולם שהרי היה נבא ולא היה מתגלה, והצטרף כל אחד ואחד להתגלות, להוציא כל אחד ואחד מעשיו וכחו שראוי לו.

אמר רבי אלעזר, כל העולם כלו, וכל תולדותיהם, פרגע אחד נבראו, בשעה אחת נבראו, וביום אחד נבראו, דכתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ה' אלהים. באותו היום ממש, באותה שעה ממש, ואותו רגע ממש.

אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן, קדם שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, היה הוא ושמו אחד, והיה בדעתו לברא את העולם, וברא קדם אלף עולמות, שנאמר (שיר השירים ח) האלף לך שלמה, ואחר כך ברא עולמות אחרים, להודיע שהכל נגדו כאין. והנינו שאמר רבי חייא, למה אלף ראשונה באותיות. מפני שבתחלה ברא אלף עולמות, שקדמו לשאר עולמות, ואחריו בי"ת, שהוא בנן שמים וארץ. רב הונא אמר, בתחלה ברא פסא הפכוד, שפיתוב בו (דניאל ז) אלף אלפים ישמשהו, ואחריו שאר המלאכים, והארץ, שהם בית העולם. ואחריו גימ"ל, גן עדן שהוא גמול הצדיקים, ואחריו דל"ת, שהוא האדם שגורפב בארבע רוחות.

ותנא, אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן, קדם שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, היה הוא ושמו אחד, והיה בדעתו לברוא את העולם, וברא קדם אלף עולמות, שנאמר (שיר השירים ח יב) האלף לך שלמה. ואחר כך ברא עולמות אחרים, להודיע שהכל נגדו כאין.

והנינו דאמר רבי חייא, למה אלף ראשונה באותיות. מפני שבתחלה ברא אלף עולמות, שקדמו לשאר עולמות, ואחריו בי"ת, שהוא בנן שמים וארץ. רב הונא אמר, בתחלה ברא פסא הפכוד, שפיתוב בו, (דניאל ז) אלף אלפין ישמשונה, ואחריו שאר המלאכים, והארץ, שהם בית העולם. גימ"ל, גן עדן, שהוא גמול הצדיקים. ואחריו דל"ת, שהוא האדם שגורפב בארבע רוחות.

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קלטיפין דירוקין, הוה מסחר על תהומא, ותהומא הוה סליק ונחית, ואת אחד הוה פשיט בתלת זיווייתיה על תהומא, ותהומא שכיף. הדא הוא דכתיב, (בראשית א ב) ורוח אלהים

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קנים נקיים היו סובכים על התהום, והתהום היה עולה ויורד, ואות אחת הייתה מתפשטת בשלש זיווייתיה על התהום, והתהום שכיף. והו שפיתוב (בראשית

אמר רבי אלעזר, לא מכאן משמע, אלא מכאן, שכתוב (תהלים עז) ראוף מים אלהים, ראוף מים החילו אף ירגזו תהומות.

והיינו מה ששינינו, אלה עולמות היו טרם שנברא העולם, וזו כבודו היה מתפשט ובורא עולמות ומחריב אותם, עד שעלה ברצון לפניו לברא את העולם הזה. ובראותה שעה התפשטו שתי אותיות משמו, וקיים אותן, ושתיים אחרות נחקקו למעלה ולמטה, אחת בתוך אחת. חקק אחת וחרו שלש, וחקק אחת אחרת וחרו שתיים, עד שעלו עשר. נחקקו אותן עשר וחרו לשלשים ושתיים, והם שלשים ושתיים נתיבות חכמה. אלו נחקקו בחקיקותיהם לעשר, וחרו לארבעים ושתיים. מכאן ולהלאה, מי שישגיח, ישגיח בכעת הלב, יסתם, ואין שפותחים לו. ועל זה כתוב (ישעיה מב, ח) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אמתן והתלתי לפסילים. וכתוב (שמות כ) לא תעשה לך פסל וכל תמונה.

אמר רבי אלעזר, התהום היה נשקע בארבע אבנים, והטבעו למטה על אבן אחת, שהוא העמוד, ועל זה העולם עומד. והו שכתוב (איוב לו) על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה. אמר רבי זירא, זוהי האבן שממנה השתת העולם, ועליה העולם עומד, והוא קדש הקדשים, והוא טבורו של עולם, וממנה יצאו אבנים המשקעות בתהום, ומהם יוצאים מים.

אמר רבי אחא בר יעקב, בשלש אותיות נשקע התהום, ונחלק בשלשה חלקים, והם עמודי הארץ. ואחת לשלש מאות שנה מתרופפים ממקומם, שנאמר (שם טו) המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון.

אמר רבי אלעזר לאו מהכא משמע, אלא מהכא, דכתיב (תהלים עז) ראוף מים אלהים ראוף מים החילו אף ירגזו תהומות.

והיינו דתנו, אלה עלמין הוו עד דלא אתברי עלמא, וזו יקריה הוה מתפשט וברא עלמין, וסתיר לון, עד דסליק ברעותא קמיה למברי האי עלמא, וההיא שעתא אתפשטו תרין אתוון משמיה, וקיים לון, ותרין אתוון אחרן אתגליפו לעילא ותתא, חד גו חד. גליף חד, ואתחזר תלת. וגליף חד אחרא, ואתחזר תרין. עד דסלקו עשרה. אתפליגו אינון עשרה, ואתחזרו לתלתין ותרין. ואינון תלתין ותרין שבילי דחכמתא. אלין אתפליגו בגילופיהו לעשרה, ואתחזרו לארבעין ותרין. מכאן ולהלאה, מאן דישגח ישגח בכיעותא דלבא, יסתים, ולית דפתחין ליה. ועל האי כתיב (ישעיה מב ח) אני ימי הוא שמי וכבודי לא אחר לא אמתן והתלתי לפסילים. וכתוב (שמות כד) לא תעשה לך פסל וכל תמונה.

אמר רבי אלעזר, התהום היה נשקע בארבע אבנים, והוטבעו למטה על אבן אחת, שהוא העמוד, ועל זה העולם עומד. הדיא הוא דכתיב, (איוב לח ו) על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה. אמר רבי זירא, זו היא אבן שממנה הושפת העולם, ועליה העולם עומד, והיא קדש הקדשים, והיא טיבורו של עולם, וממנה יצאו אבנים המשוקעות בתהום, ומהם יוצאים מים.

אמר רבי אחא בר יעקב, בשלשה אותיות נשקע התהום, ונחלק בשלשה חלקים, והם עמודי הארץ. ואחד לשלש מאות שנה, מתרופפים ממקומם, שנאמר (שם טו) המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון.

שנה רבי שמעון, על שבִּעָה
עמוּדִים הָאֲרֵץ עוֹמְדִת, שְׁנֵאֲמַר
(משלי ט) חֲצֵבָה עֲמוּדֵיהָ שְׁבִעָה,
וְהֵם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם, וּכְנַגְדָם
אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם,
שְׁבִעָה קוֹלוֹת, שְׁכָתוּב (תהלים כט)
קוֹל ה' עַל הַמַּיִם.

הַבַּרְּ תְלוּי עַל שְׁבִעָה: עֲמוּדֵי
שָׁמַיִם הֵם שְׁבִעָה, וְהַרְקִיעִים
שְׁבִעָה, וְהַכּוֹכָבִים שֶׁבַע מַעְלוֹת,
שְׁבִעָה גוֹיִם לְמַעְלָה, שְׁבִעָה גוֹיִם
לְמַטָּה, שֶׁבַע אֲרָצוֹת, שְׁבִעָה
יַמִּים, שְׁבִעָה נְהָרוֹת, יְמֵי
בְּרֵאשִׁית שְׁבִעָה, וְהַשְּׁבִיעֵי שֶׁבַת
לַה', יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבַת.

שְׁנֵינֵנו שֵׁם, רַבִּי יְהוּדָה בַּר אֶלְעָאי
אוֹמֵר, שְׁבִעָה לְבוּשָׁיו פְּרוּסִים,
נִחְקָקוּ בְּשִׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם אֲלָפִים
חֲלָקִים, וְהָיָה פּוֹרֵס בָּהֶם שְׁעוֹר
אֶחָד שֶׁל הַעוֹלָם, עַד שֶׁמָּתַח אוֹתוֹ
לְאַרְבַּע זְוִיּוֹת, וְסָמְךָ אוֹתוֹ עַל
תּוֹמְכָיו. וְזֶה שְׁכָתוּב (ישעיה מד, כד)
אֲנֹכִי ה' וְכוּ' וְנָטָה שָׁמַיִם לְבַדִּי רַקַּע
הָאֲרֵץ מִי אֲתִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַה זֶה שְׁכָתוּב
(שם מח) קָרָא אֲנִי אֲלֵיהֶם יַעֲמָדוּ
יַחְדָּו? אֵלֶּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
כְּשֶׁעָלָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְבְרֵא
הַעוֹלָמוֹת, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נִבְרְאוּ
עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים וְכָל מַה
שֶׁבָּהֶם, שְׁנֵאֲמַר קָרָא אֲנִי אֲלֵיהֶם
יַעֲמָדוּ יַחְדָּו, אֵל תִּקְרִי אֲלֵיהֶם
אֵלֶּא אֲלֵיהֶם. מִלְּמַד שְׁבָה"א
בְּרֵאֵם, וְהִיגֵנוּ שְׁכָתוּב (שמות טו)
מִכְּמַה בְּאֵלִים ה', כְּמוֹ אֶסְקֶפָה
שְׁמַלְאָה מִכָּל צָרְכֵי הַבֵּית, וְאִז
יִזְדַּעַם שֵׁשׁם הַכֹּל, מַה שְׁמַצְטַרְף
לָהֶם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּג' דְּבָרִים בְּרָא
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ:
בְּסוֹפֵר וְסוֹפֵר וְסוֹפֵר. כְּנִגְדָם
בְּחֻכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת.
בְּחֻכְמָה, שְׁכָתוּב (משלי א) ה'
בְּחֻכְמָה וְגו'. בְּדַעַת, שְׁכָתוּב (שם)

הָאֲנִי ר' שְׁמַעוֹן, עַל שְׁבִעָה עֲמוּדִים הָאֲרֵץ
עוֹמְדִת, שְׁנֵאֲמַר (משלי ט א) חֲצֵבָה עֲמוּדֵיהָ
שְׁבִעָה, וְהֵם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם, וּכְנַגְדָם אָמַר
דָּוִד הַמֶּלֶךְ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם שְׁבִעָה קוֹלוֹת, דְּכָתִיב
(תהלים כט ב) קוֹל יי' עַל הַמַּיִם.

הַבַּרְּ תְלוּי עַל שְׁבִעָה: עֲמוּדֵי שָׁמַיִם הֵם
שְׁבִעָה, וְהַרְקִיעִים שְׁבִעָה. וְהַכּוֹכָבִים
שְׁבִעָה מַעְלוֹת. שְׁבִעָה גוֹיִם לְמַעְלָה. שְׁבִעָה
גוֹיִם לְמַטָּה. שְׁבִעָה אֲרָצוֹת. שְׁבִעָה יַמִּים.
שְׁבִעָה נְהָרוֹת. יְמֵי בְּרֵאשִׁית שְׁבִעָה. וְהַשְּׁבִיעֵי
שֶׁבַת לַה', יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבַת.

תִּנְנָן הַתָּם, ר' יְהוּדָה בַּר אֶלְעָאי אוֹמֵר, שְׁבִעָה
גְלוּסְמוּי פְּרִיסָן, אֲתַגְלִיפּוּ בְּתַלְתִּין וְתַרְיִן
אֲלָפִין פְּלִיגָאן, וְהָיָה פְּרִיס בְּהוּ חַד שִׁיעוֹרָא
דְּעֻלְמָא, עַד דְּמָתַח לִיה לְאַרְבַּע זְוִיּוֹן, וְאַסְמַךְ
עַל סְמִכְיָה. הֵדָּא הוּא דְּכָתִיב, (ישעיה מד כד) אֲנֹכִי
ה' וְכוּ' נָטָה שָׁמַיִם לְבַדִּי רַקַּע הָאֲרֵץ מִי אֲתִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַאי דְּכָתִיב, (שם מח יג) קָרָא
אֲנִי אֲלֵיהֶם יַעֲמָדוּ יַחְדָּו. אֵלֶּא אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, כְּשֶׁעָלָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְבְרֵא הַעוֹלָמוֹת,
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נִבְרְאוּ עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְכָל
מַה שֶׁבָּהֶם. שְׁנֵאֲמַר קָרָא אֲנִי אֲלֵיהֶם יַעֲמָדוּ
יַחְדָּו, אֵל תִּקְרִי אֲלֵיהֶם, אֵלֶּא אֲלֵיהֶם, מִלְּמַד
שְׁבָה"א בְּרֵאֵם. וְהִיגֵנוּ דְּכָתִיב (שמות טו יא) מִי
כְּמַכְה בְּאֵלִים יי'. כְּמוֹ אֶסְקוּפָה דְּמַלְיָא מִכָּל
צָרְכֵי בֵיתָא. וְכַדִּין יַדְעִין דְּתַמָּן כְּלָא, מַה
דְּאַצְטַרְיָף לוֹן.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּג' דְּבָרִים בְּרָא הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ, בְּסוֹפֵר וְסוֹפֵר
וְסוֹפֵר. כְּנִגְדָם, בְּחֻכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת.
בְּחֻכְמָה, דְּכָתִיב (משלי ג ט) ה' בְּחֻכְמָה וְגו'.
בְּדַעַת, דְּכָתִיב (שם ג כ) בְּדַעַתוֹ תְּהוֹמוֹת נִבְקָעוּ.
רַבִּי נְחוּנְיָא אָמַר, בְּחֻכְמָה בְּלִבְד נִבְרְאוּ כָּל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזוהרם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּוֹ:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִישׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוֹנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוֹנְטְרָס מִסְפֵּר

1